

miljø- og energipolitik, som gør, at Information efter et interview med en af Danmarks største erhvervsledere kan skrive: Regeringen sover.

Det er jo rigtigt, at regeringen har givet lidt flere penge til miljøområdet på det sidste, tak for det, det støtter vi; vi støtter alt, der går i den rigtige retning. Men der ligger jo den historie bag, at da statsministeren blev statsminister i det her land, skar man en tredjedel ned på vores miljøbudget, man skar ned på energisiden, man bruger i dag 1 mia. kr. om året mindre end under den tidligere regering. Og det er det gab, der er regeringens store problem, og det er derfor, en række erhvervsledere siger, at man bør prioritere området.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

For nu at sige det sådan lidt direkte: Ja, der er blevet effektiviseret i den tidligere miljøministers, hr. Svend Aukens, hær af bureaukrater på Slotsholmen; det er korrekt, det er der. Men det ændrer ikke ved, at den borgerlige regering har fokus på de primære og vigtige miljøopgaver.

Med hensyn til hr. Steen Gades henvisning til, at der er erhvervsledere, der peger på, at man ikke er helt enig i alt, hvad regeringen gør, vil jeg høre, om det er et problem. Er det ikke naturligt, at man har en levende demokratisk debat, som også indbefatter erhvervsledere? Hvorfor er det lige, at hr. Steen Gade forudsætter som givet, at samtlige erhvervsledere bare skal være rygklappere for regeringen?

Kl. 16.00

Det kan jeg ikke se nogen logik i; jo, det skulle da lige være den logik, der kommer fra det ideologiske afsæt, som er hr. Steen Gades, nemlig socialistisk/marxistiske doktriner om, hvordan alt deler sig efter erhverv og klasser. Men det er vi ligesom kommet forbi her i 2006.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Tak til ordføreren. Hermed er spørgetimen gået, og vi går til næste ordfører, og det er fru Marianne Jelved.

Marianne Jelved (RV):

Det er velkendt, at Det Radikale Venstre møder til alle de møder, vi bliver indkaldt til af ministre, uanset hvad vi så i øvrigt mener som oppositionsparti. Det gør vi, fordi vi meget gerne vil bidrage konstruktivt til politiske løsninger, og for tiden er det velfærdsreformerne, det drejer sig om. Men det skal ikke overskygge, at vi er

stærkt kritiske over for det, der i øvrigt sker i dansk politik.

Danmark har brug for, at der er en anden vej end den, der er brolagt af bl.a. et asociale og stift skattestop, en udlændingepolitik, der lukker Danmark for omverdenen og en centralistisk politik, der knægter den offentlige sektor med reguleringer og kontrol i jagt på effektivitet for enhver pris. Det Radikale Venstre vil en helt anden vej på afgørende politikområder.

I Danmark kan mange godt lide at se sig selv om et eventyrland. Vi har Tivoli, Den lille Havfrue, Legoland, H.C. Andersens »Den grimme ælling«, der skulle kanøfles, fordi den var anderledes og derfor var grim. Og da den grimme ælling søger beskyttelse hos den gamle kone, hønen og katten, taler de om vi og verden og tror, at de er halvparten og den allerbedste del, som H.C. Andersen skrev det.

»Den grimme ælling« er som skrevet til dagens Danmark. Mange mennesker, der føler sig anderledes, og som måske endda dagligt får at vide at de er anderledes, kan nemt leve sig ind i den grimme ællings følelser. Og ironisk er det, at Danmark i dag ikke bemærkes så meget i verden for det, vi gerne selv vil være kendt for, f.eks. H.C. Andersens eventyrland, men vi er blevet kendt for Muhammedsagen ikke for fastholdelse af ytringsfriheden. Det ville også have været mærkeligt; hvis vi ikke havde fastholdt den, ville vi være blevet kendt for det. Nej, vi bliver bemærket for vores afvisning af dialogen, afvisning af samtalen.

Grundtvigs, Kresten Kolds, Hal Kochs, H.C. Andersens, og jeg kunne blive ved, fædreland afviste, at der var noget at tale om. Det kunne end ikke blive til en kritisk dialog, hverken med vores omverden eller inden for vores egne rækker. Men vi kunne læse i avisen, at statsministeren havde indtaget en ophøjet plads, hvorfor han kunne komme og skille bukkene fra fårene, og det har han jo gjort og tænkt sit, hvilket han bekendtgjorde og derpå tog på ferie. Se, det er åbenbart statsmandskunst. Næsten som at være hos konen, hønen og katten i »Den grimme ælling«, hvor de taler om vi og verden.

Det blev til den største udenrigspolitiske krise siden anden verdenskrig, hed det sig, og den var ikke engang forberedt af den foregående regering. Det var Danmarks deltagelse i Irakkrigen heller ikke. Her valgte statsministeren egenrådigt at følge den amerikanske præsidents tilsidesættelse af det internationale retssamfunds regler og retsorden; også her i den demokratiske